

Sen Kimsin Süleyman

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Temmuz 2021

“Deniz fenerinden mi çalarsın işte çal
Kibrit mi tutarsın bilmem işte tut
Öbür ışıkları getir hadi Süleyman
Sana yağmur hazırladım yağdıracağım

Sen kimsin Süleyman bir de bu var...”(Alıntı)

Gözlerim kamaşıyor, sevgili matemim ve yüreğim kırıışıyor bense mahcup varlığımla sekiyorum bir buluttan diğerine ve hazmedemediğim ne varsa hatmediyorum mutlu mazimi.

Ruhumsa zehir zemberek ve uyumsuz yüreğimle tek bildiğimi yapıyorum, Süleyman: ne mi?

Sevdiğim kadar mutluyum, dostum ve zemherilerde açan kardelen yüreğimle bazen zehrimi akıtıyorum her içime kapandığımda her dışa yansıyan yürek sesimle de afallıyorum kimi zaman ne de olsa sevmek değil için aslı ya da sevilme mi yüreğin bekası...

Ah, rengimle solduğum yaz bahçesi.

Ah, solumla tutulduğum hazan mahsulü şiirlerim.

Rabbime koşuyorum ezelden ve işte üstümü ezip geçen gölgeler kıyıldığım bense severek kıyama durduğumu sanırken bir ömür...

Ah, Süleyman: neyim var neyim yok al ve istifle içindeki yetime: bilirim sen de benim gibisin her sevdiğinde yüreği büyüyen her yok sayıldığında uyku tutmayan ben zaten bir ömürlük uykuyu peşinen uyumuşken sabah olsa ne ki ya da gece dikiş tutturamadığım cihan denen sefil düzenekte yoktur muhatabım ki bir ömürlük de acı istifledim en derinde kayıtsız şartsız sevdiğim mi...

Muadili yoktur mizacımın benimse tek ruh ikizim saklıdır yedi tepeli şehrin arazisinde.

Küçüktür alanı sevdalı şehrin ama bir dünyayı saklı tutar içinde.

Benim gibi ve nazenin yüreğim nasıl ki avuç içim kadar gel gör ki nemalandığım kâinattır ne zamanki düşsem yola sevgi diye ezelden.

Bir mikado çöpüyüm belki de ve ucu sağlıdır bakir sevgiler şehrinde.

Katledilmiş ömrün yüzü suyu hürmetine yaşadığımda bir rivayet mutluluk ise önü alınamayan bir eziyet ne de de olsa cesaretim yok benim severken dile getirmeye.

Hüznümün karekökü, Süleyman ve seni bilmeden seni yazıyorum.

Karambole gelen hayal gücüm ki gerçeklerle iç içe kurduğum hayaller ve ütöpik bir dünyanın sefasını sürmek üzere çıkmışken yola sözcükler ve kalemim çıkardı işte beni baştan.

Şairin yürek ikliminde saklıyım ben, Süleyman: bazen Süreya bazen İlhan bazen adı bilinmeyen şairlerin dünyasına kanat açtığım yalan değil/miş hani ezelden.

Bilemedim, Süleyman bilemezdim de...

Meğerse yaşadığım hayat şiirin göbeği imiş.

Okul yollarında olsun düştüğüm çukurlarda...

Nemalandığım onca insan kimi zaman azap çektiren ve karşılık beklemeden sevdiğim nicesi belli ki basireti bağlandı bunca insanın ve bir kere bile sevmeyi dilemeden gördüm ki kendime nasıl da geç kalmışım.

Öncem ve sonram.

Anda takılı bir resim ve de.

Recim edildiğim coğrafyalarda adımın dahi anılmadığı tek gerçek.

Bir gitsem var ya...

Gittim de binlerce kere.

Gittim az gittim uz gittim dere tepe düz gittim.

Ama döndüm illa ki.

Bir kendimden gidemedim Süleyman ve arpacı kumrusu gibi beklediğimin ne olduğunu da bilemeden.

Gittin mi yoksa? Az bekle, Süleyman daha söze yeni başladım bilirim ki sen de onlardansın hani yüreğinin tekeri kırık hani vicdanı kavruk...

Ruhum sıkılğan, be Süleyman yüreğimse hançer yarası ile kan içinde paramparça.

Sevmek böyle mi öğretilmişti hem bize?

Solumda sevgi sağdıçimsa umut: ya, şimdi ya, şimdi?

Hüznümle muhalifim ben insanlığa hem dünyanın malından mülkünden çoktan da geçmişken.

Ah, bir kendimden geçtim ki zamanında.

Kendimden gitmeyi yürekten dilemişken ve uçurumun eşiğinden döndüğüm daha dün gibi...

Bildiğin gibi değil, be Süleyman: ne yani varlığım anlamsızken onca insanın gözünde ve de paye verilmezken içimdeki yetime...

Yok, be Süleyman kimsesiz değilim elbet ama kimliğim de soldu kinaye yüklü söylencelerse daha ne kadar yakacak canımı?

Bir varım bir yok, dostum.

Ya, sen hala gitmedin mi?

Canın sağ olsun dostum, varsın sen de terk eyle.

Karanlık mı yoksa korkun ya da gece mi?

İyi de gece gözlerinde aşkın tattım ben sözcükleri ve şiirler derledim sevdiğim...

Karanlık değil içim ama kara bulutlar da tepemde.

İçimdeki aydınlığı asla hafife alma hem ve vicdanım da tüy kadar hafiftir yoksa bunca iç rahatlığı ile gelir miydi dile hissettiklerim?

Daha ne anlattım hem? Varsın sen de git uzaklara.

Yangınım ben dostum varsa yoksa içimdeki ateştir beni aşka getiren ve kibirli yalnızlığımla değil sevecen iç sesimle sevdim ben insanları.

Geç kalmışlığım ne ki?

Sen de mi geç kaldın gideceğin yere var git yoluna, Süleyman: sen ve kimse beni terk eden ıssızlığıma kurban ettim ben sözcüklerimi ve yüreğimde saklıdır hayatın kırıkları elbet kırıkladığım acılarımdan çıktığım yolda varacağım neresi ise bilinmeze emanet ettim ben sırlarımı...

Bilindik ne mi kaldı? Varsın bu da bende saklı kalsın tıpkı saklandığıma nazire eden sözcükler gibi ve senin gibi, Süleyman aslında herkes gibi olmadığımın da ispatıdır kaleme aldıklarımla tutduğum da doğrudur hayata ve tüm yanlışlarımı silip süpüren kalemin dokusunda saklı o d/okunuş ile asılı kaldığım umudun salkımıyım işte azıcık ekşi olsa da tadı hayatın yanmakla mükellefim ben...